

Ószentsége
XVI. Benedek pápa üzenete
a missziós világnapra 2010

Az egyházi közösség építése a misszió kulcsa

Kedves testvéreim!

Október hónapja a missziós világnappal alkalmat kínál az egyházmegyei és plébániai közösségeknek, a megszentelt élet intézményeinek, az egyházi mozgalmaknak és Isten egész népének, hogy megújult elkötelezettséggel hirdessék az evangéliumot és a lelkipásztori tevékenységnek átfogóbb, missziós jelleget adjanak. Ez az évente visszatérő alkalom arra hív, hogy tudatosabban éljük át azokat a liturgikus és katechetikai, karitatív és kulturális utakat, amelyeken keresztül Jézus Krisztus az ő Igéjének és az Eucharisztianak az asztalához hív egybe minket, hogy megízleljük jelenlétének ajándékát, az ő iskolájában nevelődjünk, és egyre tudatosabban Vele, a Mesterrel, az Úrral egyesülve élünk. Ő maga mondja: „Aki szeret engem, azt Atyám is szeretni fogja. Én is szeretni fogom, és kinyilatkoztatom magam neki” (Jn 14,21). Csak miután találkozunk Isten szeretetével, amely megváltoztatja az ember életét, azután tudunk vele és egymással közösségben élni, hiteles tanúságtételt felkínálni testvéreinknek, ezáltal tanúsítva a bennünk lévő reménynek az alapját (vö. 1Pt 3,15). A felnőtt hit – amelyben az ember gyermeki magatartással képes teljesen Istenre bízni magát, amelyet az imádság, az Isten ígéjéről való elmélkedés, a hit igazságainak tanulása táplál – feltétel ahhoz, hogy elő tudjunk mozdítani egy új humanizmust, mely Jézus evangéliumára épül.

Októberben, amikor a nyári szünet után számos országban újra indulnak a különböző egyházi tevékenységek, az Egyház arra hív, hogy a rózsafüzér imádságon keresztül megtanuljuk Máriától az Atya emberiségről alkotott szeretet-tervét szemlélni, hogy úgy szeressük az emberiséget, ahogy Ő szereti. Nem éppen ebben rejlik a misszió értelme is?

Az Atya ugyanis arra hív minket, hogy szeretett Fiában mi is szeretett gyermekei legyünk és mindannyian testvérnek ismerjük fel egymást Benne. Ő az üdvösség ajándéka a vizsálytól és a bűntől megosztott emberiség számára, aki feltárja Isten valódi arcát: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen” (Jn 3,16).

„Látni szeretnénk Jézust” (Jn 12,21) – János evangéliuma szerint ezzel a kéréssel fordult Fülöp apostolhoz néhány görög zarándok, akik húsvétra érkeztek Jeruzsálembe. Ez visszhangzik a mi szívünkben is most októberben, és arra emlékeztet, hogy az evangélium hirdetése az egész Egyház feladata, mivel „természeténél fogva missziós” (Ad gentes, 2), és arra hív, hogy mozdítsunk elő egy olyan megújult életet, amelyet hiteles kapcsolatok szőnek át és az evangéliumra alapozott közösségekben valósul meg. Egy soknemzetiségű társadalomban, amelyben egyre inkább megjelennek a magány és a közömbösség különböző aggasztó formái, a keresztényeknek meg kell tanulniuk felmutatni a remény jeleit, egyetemes testvérekké kell válniuk, nagy ideálokért kell élniük, amelyek megváltoztatják a történelmet, és hiú ábrándok vagy felesleges félelmek nélkül meg kell tenniük mindent azért, hogy bolygónk minden nép számára otthon lehessen.

Ahogy a görög zarándokok kétezer évvel ezelőtt, úgy korunk emberei is azt kérik a hívőktől – még ha nem is mindig tudatosan –, hogy ne csak „beszéljenek” Jézusról, hanem „mutassák is meg” Őt, ragyogtassák fel a Megváltó arcát a föld minden sarkában az új évezred nemzedékei előtt, főként a fiatalok előtt minden földrészben, akik felé különösképpen is irányul az evangélium hirdetése. Meg kell érteniük, hogy a keresztények azért hirdetik Krisztus ígéjét, mert Ő az Igazság, mert Benne találták meg életük értelmét, igazságát.

Ezek a gondolatok arra a missziós küldetésre utalnak, amelyet minden megkeresztelt ember és az egész Egyház megkapott, de ez nem valósulhat meg hitelt érdemlően mély személyes, közösségi és pasztorális megtérés nélkül. Annak tudata ugyanis, hogy az evangélium hirdetésére kaptunk meghívást, személyesen minden hívőt, de ugyanígy az összes egyházmegyei és plébániai közösséget teljes megújulásra ösztönzi és arra, hogy egyre inkább megnyíljanak a helyi egyházak közötti missziós együttműködésre azért, hogy előmozdítsák az evangélium terjedését minden ember szívében, minden nép, kultúra, faj, nemzetiség

körében szerte a világon. Ez a tudatosság *Fidei Donum* papok, Istennek szentelt személyek, hitoktatók és világi misszionáriusok tevékenységén keresztül növekszik abban a folytonos törekvésben, hogy előmozdítsuk az egyházi közösség megvalósulását úgy, hogy a kultúrák egymás mellett élésének jelensége be tudjon illeszkedni egy olyan egységmodellbe, amelyben az evangélium a szabadság és a fejlődés kovásza, a testvériség, az alázat és a béke forrása (vö. *Ad gentes*, 8). „... az Egyház ugyanis Krisztusban mintegy szentsége, azaz jele és eszköze az Istennel való bensőséges egyesülésnek és az egész emberi nem egységének” (*Lumen gentium*, 1).

Az egyházi közösség Isten fiával, Jézus Krisztussal való találkozásból születik, aki az Egyház hithirdetése révén jut el az emberekhez, és közösséget teremt saját magával, és következképpen az Atyával és a Szentlélekkel (vö. *1Jn* 1,3). Krisztus hozza létre az új kapcsolatot az ember és Isten között. „Ő nyilatkoztatja ki nekünk, hogy "szeretet az Isten" (*1Jn* 4,8), s ugyanakkor megtanít minket arra, hogy az emberi tökéletesség és a világ átalakításának alaptörvénye a szeretet új parancsa. Azokat tehát, akik hisznek az isteni szeretetnek, biztosítja arról, hogy a szeretet útja minden ember előtt nyitva áll, s hogy az egyetemes testvériségre való törekvés nem hiábavaló.” (*Gaudium et spes*, 38).

Az Egyház az Eucharisztiaából fakadóan válik „közösséggé”, amelyben Krisztus, aki jelen van a kenyérben és a borban, az ő szeretet-áldozatával úgy építi az Egyházat, mint az ő testét, egyesít minket a Szentháromság egy Istennel, valamint egymással (vö. *1Kor* 10,16). A *Sacramentum Caritatis* kezdetű apostoli buzdításban ezt írtam: „A szeretetet ugyanis, melyet a szentségben ünneplünk, nem tarthatjuk meg magunknak. E szeretet természete szerint igényli, hogy mindenkivel közöljük. Amire a világnak szüksége van, az Isten szeretete, a Krisztussal való találkozás és a belé vetett hit” (n. 84). Ezért az Eucharisztia nem csupán az Egyház életének, hanem küldetésének is forrása és csúcspontja: „Egy igazán eucharisztikus Egyház missziós Egyház” (uo.), amely mindenkit el tud vezetni az Istennel való közösségre, meggyőződéssel hirdetve: „Amit láttunk és hallottunk, azt nektek is hirdetjük, hogy ti is közösségben legyetek velünk” (*1Jn* 1,3).

Kedves barátaim! Ezen a missziós világnapon, amelyen szívünket és tekintetünket kitágítjuk a misszió hatalmas terére, érezzük át, hogy mindannyiunknak ki kell vennünk a részünket az Egyháznak az evangélium hirdetésére irányuló törekvéséből. A missziós lendület mindig az életerő jele volt helyi egyházaink számára (vö. *Redemptoris missio*, 2), és az ő együttműködésük egyedülálló módon tesz tanúságot az egységről, a testvériségről és a szolidaritásról, melyek az üdvözítő Szeretet szavahihető hirdetőivé tesznek.

Ismét imádságra hívok tehát mindenkit és arra, hogy a gazdasági nehézségek ellenére konkrét testvéri segítséggel támogassuk a fiatal egyházakat. A szeretetnek és a megosztásnak e gesztusa, amelynek elosztásáról a Pápai Missziós Művek fog gondoskodni – és hálámat fejezem ki értékes szolgálatukért –, elősegíti majd papok, seminaristák és hitoktatók képzését a legtávolabbi missziós területeken, és bátorítani fogja a fiatal egyházi közösségeket.

A missziós világnapra szóló ez évi üzenet zárásaként különleges szeretettel szeretném kifejezni hálámat a misszionáriusoknak, férfiaknak és nőknek, akik a legtávolabbi és legnehezebb missziós helyeken tesznek tanúságot – gyakran az életük árán is – Isten országának eljöveteléről. Ők az evangélium hirdetésének élcsapatát képviselik, és minden hívő barátsággal, lelki közelséggel és támogatással tartozik nekik. „Isten (aki) a jókedvű adakozót szereti” (*2Kor* 9,7), töltse el őket lelki buzgósággal és mély örömmel.

Ahogy Mária „igenje”, úgy az egyházi közösségnek a testvéri szeretetre szóló isteni meghívásra adott minden nagylelkű válasza is új apostoli és egyházi „anyaságot” fog életre hívni (vö. *Gal* 4,4.19.26), amely a szerető Isten titka által megérintve – aki „amikor elérkezett az idők teljessége... elküldte Fiát, aki asszonytól született” (*Gal* 4,4) – bizalmat és bátorságot fog adni új apostoloknak. Ez a válasz minden hívőt képessé tesz arra, hogy „a reményben derűsek legyenek” (vö. *Róm* 12,12), miközben megvalósítják Isten tervét, aki azt akarja, „hogy az egész emberiség Isten egyetlen népévé, Krisztus egyetlen testévé legyen, a Szentlélek egyetlen templomává épüljön” (*Ad gentes*, 7).

Vatikán, 2010. február 6.